

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1556/25
28.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Станиславе Митровић и Снежане Марјановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Славиша Станимировић, адвокат из Београда, ул. Чика Мише Ђурића бр. 30а, против тужених ББ из ... и ВВ из ..., обе са адресе ул. ..., чији је заједнички пуномоћник Предраг Крунић, адвокат из Београда, ул. Светогорска бр. 22, ради предаје непокретности у судржавину, одлучујући о жалби тужених, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду П 1783/20 од 17.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 28.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П 1783/20 од 17.02.2021. године, а жалба тужених **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу првом изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца па су обавезане тужене да омогуће и предају у супосед и судржавину тужиоцу непокретност стечену по основу уговора о купопродаји непокретности, овереног код Првог општинског суда у Београду у предмету овере Ов. бр. 1176/04 од 08.04.2004. године, који уговор је за предмет продаје имао право својине у уделу 1/2 на неукњиженој породичној стамбеној згради (По+Пр+1), са правом коришћења помоћног објекта у дворишту, која кућа се налази на адреси ..., ..., ул. ..., саграђена на кат. парц. бр. ..., уписана у ЛН бр. ... КО ... У ставу другом изреке обавезане су тужене да солидарно накнаде трошкове парничног поступка тужиоцу у износу од 35.300,00 динара.

Против наведене пресуде тужене су благовремено изјавиле жалбу без навођења законских разлога за то.

Испитујући побиијану пресуду у границама прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да жалба тужених није основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које апелациони суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда следи да је тужилац са првотуженом био у браку почев од 1984. године до 2009. године када је брак разведен пресудом Петог општинског суда у Београду П бр. 1731/09 од 02.11.2009. године. Правноснажном пресудом Другог основног суда у Београду П бр. 1580/17 од 26.02.2018. године утврђено је да је тужилац АА по основу стицања у браку са туженом ББ стекао право својине на 1/2 идеалних делова на непокретности, а која је стечена по основу уговора о купопродаји непокретности, овереног у Првом општинском суду у Београду Ов бр. 1176/04 од 08.04.2004. године, који је за предмет имао право својине у уделу 1/2 на неукњиженој породичној стамбеној згради (По+Пр+1), са правом коришћења помоћног објекта у дворишту, који се налази у ..., ул. ..., а која је саграђена на кат. парц. бр. ..., уписане у ЛН бр. ... КО ... Власник друге половине наведене породичне стамбене зграде је друготужена ВВ, мајка првотужене ББ. Из исказа тужиоца произилази да он нема приступ предметној кући, тужене неће да му дају кључ иако је то тражио, бивша супруга му је рекла да неће да га пусти у кућу, њему је у интересу да се кућа што пре подели, тужена ВВ живи у истој кући али у одвојеној стамбеној јединици, ко живи сада у предметној кући није му познато јер нема приступ истој.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања и да међу парничним странкама није спорно да су тужилац и тужена сувласници са 1/2 идеална дела предметне непокретности, односно свако са по 1/4 идеална дела, док је тужена другог реда ВВ сувласник са уделом од 1/2 идеалних делова и да тужене искључиво користе предметну непокретност, применом одредби члана 13, 14, 43 и 70 Закона о основама својинско-правних односа и одредбе члана 141, 148 Закона о ванпарничном поступку усвојен је тужбени захтев тужиоца у целисти. Тужилац и тужене су сувласници на предметној непокретности, сувласник има право да сувласничку ствар држи и да се њоме користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом уделу, неповређујући право осталих сувласника, те следом изнетог то право има и овде тужилац. Код тужиоца постоји воља за сукоришћење предметне непокретности која је изражена очигледно подношењем тужбе и инсистирањем на томе да му је онемогућен улазак у супосед непокретности, док му тужене то онемогућавају. Тужилац је сувласник наведене непокретности и има таква овлашћења на некретнини која му гарантује да исту несметано користи и да је он власник аликвотног дела сваке честице куће-зграде, а да ниједан од других сувласника не може тужиоца да условљава у вршењу свог права, односно да му ограничава приступ на одређени део некретнине и слично, јер немају овлашћења за такво ограничавање његовог својинског права. Тужене које су тврдиле да је тужилац осуђиван за насилничко понашање са изреченом мером забране приласка туженој ББ за своје тврдње нису доставиле доказе док из исказа тужиоца произилази да он нема забрану приласка кући и туженој ББ. Саслушање тужених у својству парничних странака је стављено ван снаге решењем првостепеног суда, будући да је њихов

пуномоћник навео да су оне болесне, а да је тужена ВВ изјавила да не зна да ли ће долазити на рочиште док је тужена ББ болесна, при чему у прилог изнетих тврдњи није достављена никаква медицинска документација која би поткрепила њихове наводе.

По ставу Апелационог суда, чињенично стање у првостепеном поступку утврђено је потпуно и поуздано, правилном оценом изведених доказа и првостепени суд је на јасан и логичан начин изложио садржину изведених доказа и дао њихову оцену коју у свему као правилну прихвата и овај суд. Жалбом тужених чињенично стање се и не доводи у сумњу, а у жалби нису истицане нове чињенице, нити предлагани нови докази у смислу члана 372 став 1 ЗПП.

Неосновано жалбом тужене оспоравају оцену изведених доказа и са тим у вези утврђено чињенично стање. Према члану 8 ЗПП, суд на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног доказног поступка, по свом уверењу, одлучује које ће чињенице узети као доказане. Прецизније о томе које чињенице сматра утврђеним и на основу којих доказа одлучује суд на основу сопственог уверења. У поступку који је претходио доношењу побијане пресуде првостепени суд је извео предложене писмене доказе и саслушао је тужиоца у својству парничне странке. Правилна оцена исказа тужиоца је подразумевала оцену његовог држања пред судом, сагласност његовог исказа са другим изведеним доказима, неспорним и опште познатим чињеницама, о којима се изјашњавао као и оцену општег утиска који је оставио на суд приликом давања исказа. У конкретном случају, првостепени суд је ценећи исказ саслушаног тужиоца у својству парничне странке дао његову анализу, односно оцену која садржи уверљиво и логично објашњење зашто му у погледу одлучне чињенице да нема посед ни могућност коришћења непокретности на којој је сувласник, као и да нема забрану приласка првотуженој, нити предметној непокретности, поклања веру. Наиме, првостепени суд је образложио и ценио понашање тужених које се нису одазвале на позив суда ради саслушања, притом, наводећи да нису у могућности да у суд приступе због здравственог стања, с тим што у прилог те тврдње нису доставиле никакве доказе, нити су пак доставиле доказе у прилог тврдње да је тужиоцу изречена мера забране приласка, а свакако су имале временских могућности за то.

Апелациони суд је ценио жалбене навод тужених да тражење супседа на непокретности која није дељива је немогуће извршити у пракси без договора парничних странака али је сматрао да је исти неоснован.

Одредбом члана 13 Закона о основама својинско-правних односа, ставом првим прописано је да више лица имају право својине на неподељеној ствари када је део сваког од њих одређен сразмерно према целини (идеални део).

У конкретном случају, парничне странке су сувласници на предметној непокретности коју нису физички поделили, нити су уредили начин коришћења исте. У смислу члана 14 ЗОСПО сувласник има право да ствар држи и да се њоме користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом делу, неповређујући права осталих сувласника. Из ове законске одредбе произилази да без споразума са осталим сувласницима ниједан сувласник не може имати искључиву државину сувласничке ствари. Сувласници се у односу на целу сувласничку ствар појављују као судржаоци у

смислу члана 70 став 4 наведеног закона. Према томе, у ситуацији када тужене као сувласници држе целу сувласничку ствар, без споразума са другим сувласником овде тужиоцем, он има право да тражи да му се сувласничка ствар преда у судржавину. Даље следи да сувласник објекта има право да тужбом захтева предају супоседа против других сувласника који су у искључивом поседу те непокретности, а држање и коришћење ствари је ограничено сразмерно идеалном делу и сувласник не може повредити права осталих сувласника на државину. У конкретном случају, сувласнички објекат држе искључиво тужене, због чега тужилац, као сувласник има овлашћења да захтева да му тужене као држаоци објекат предају у судржавину применом члана 43 Закона о основама својинско-правних односа, како је то правилно закључио првостепени суд. Тако да је без утицаја жалбени навод тужених да непокретност није дељива.

Приликом доношења другостепене одлуке, цењени су и остали жалбени наводи тужених, али како се истима не доводи у сумњу законитост и правилност побијане одлуке, то их Апелациони суд није посебно образлагао, сагласно одредби члана 396 став 1 ЗПП.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу другом изреке, будући да је донета правилном применом одредби члана 153, 154 и 163 ЗПП, па су тужиоцу који је у овом спору успео а био заступан од стране пуномоћника из реда адвоката су признати само нужни и неопходни трошкови за вођење ове парнице, обзиром на вредност и врсту предмета спора. Такође, неосновано се у жалби тужених указује да је првостепени суд неправилно признао тужиоцу трошкове за састав поднеска којим је прецизиран тужбени захтев, будући да из стања у списима произилази да је тужилац поред тужбе имао и трошкове за сачињавање два поднеска од којих му је првостепени суд признао трошак само за један.

Из изнетих разлога, применом одредби чланова 390 и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, донета је одлука као у ставу првом изреке.

Туженима нису признати трошкови другостепеног поступка, будући да у жалбеном поступку нису успеле, па је донета одлука као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 165 ЗПП.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић